Lietas arhīva Nr. A42-01377-17/26
ECLI:LV:ADRJRIT:2017:1002.A420137717.1.S

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS

S P R I E D U
LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Rīgā 2017. gada 2. oktobrī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnesis Romāns Dončenko,

piedaloties pieteicējam /pers. A/,
atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes – Veselības un darbspēju ekspertīzes ārstu valsts komisijas – pārstāvjiem Jānim Druvietim un Valdim Feldbergam,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc /pers. A/ pieteikuma par Veselības un darbspēju ekspertīzes ārstu valsts komisijas Lēmumu apstrīdēšanas un kontroles nodaļas 2016. gada 25. novembra lēmuma Nr. 12-2016-1132 atcelšanu un pienākuma uzlikšanu iestādei izdot jaunu administratīvo aktu, ņemot vērā spriedumā konstatētos faktus un to juridisko vērtējumu.

Aprakstošā daļa

[1] Pieteicējs /pers. A/ 2014. gada 17. decembrī, veicot darba pienākumus, cieta ceļu satiksmes negadījumā un guva smagas kreisās gūžas locītavas un augšstilba, kā arī kreisās plaukstas traumas. 2015. gada 17. jūlijā viņam tika noteikta 2. invaliditātes grupa uz laiku līdz 2016. gada 17. jūnijam.
Pieteicējs 2016. gada 9. jūnijā vērsās Veselības un darbspēju ekspertīzes ārstu valsts komisijā (turpmāk arī – Komisija), lūdzot atkārtoti noteikt invaliditāti.
Ar Komisijas Rīgas apvienotās nodaļas 2016. gada 9. septembra lēmumu Nr. 30?2016-13279 (turpmāk – sākotnējais lēmums) pieteicējam noteikta 3. invaliditātes grupa uz diviem gadiem.
Pieteicējs minēto lēmumu apstrīdēja.

[2] Ar Komisijas Lēmumu apstrīdēšanas un kontroles nodaļas vecākā ārsta eksperta 2016. gada 25. novembra lēmumu Nr. 12-2016-1132 (turpmāk arī – Lēmums) sākotnējais lēmums atstāts negrozīts.
Lēmumā norādīts, ka saskaņā ar atkārtoti veikto invaliditātes ekspertīzi pieteicējam ir mērenas pakāpes fizisko un darbspēju traucējumi, līdz ar to pieteicējam ir nosakāma 3. grupas invaliditāte.

[3] Nepiekrītot Lēmumam, pieteicējs vērsās tiesā, lūdzot pieņemt labvēlīgāku lēmumu, ar kuru viņam tiktu noteikts darbspēju zaudējums vismaz 60 % apmērā un 2. invaliditātes grupa. Pieteikumā norādīti turpmāk minētie apsvērumi.
[3.1] Pieteicējam no 2010. gada 13. oktobra sakarā ar arodslimību tika noteikts darbspēju zaudējums 40 % apmērā un 3. invaliditātes grupa. Pieteicējs uzskata, ka tas bija jāņem vērā, veicot viņa faktisko darbspēju zaudējuma novērtēšanu.
[3.2] Ceļu satiksmes negadījumā gūtās traumas rezultātā pieteicēja veselības stāvoklis ir būtiski pasliktinājies. Ir slikta pašsajūta, sāpes kreisajā kājā, ierobežota kreisās gūžas kustība, kurā ievietoti metāla stiprinājumi. Pieteicējs nespēj ilgstoši sēdēt, ir apgrūtināta pārvietošanās, kreisajai kājai noteikta muskuļu atrofija, līdz ar to pieteicējam ir radušās grūtības pildīt savus amata pienākumus.
[3.3] Lēmumā norādītais, ka kreisās pēdas un ceļa saslimšana saistībā ar darba traumu nav pierādīta, pieteicēja ieskatā nav pareizs, jo sāpes kreisajā ceļgalā pieteicējam parādījās tikai pēc ceļu satiksmes negadījuma. Apstāklis, ka pieteicējs nevarēja uzreiz norādīt uz visām sāpēm, skaidrojams ar kopējo stāvokli, jo pieteicēju visvairāk uztrauca gūžas trauma.
[3.4] Lēmums kļūdaini pamatots ar Ministru kabineta 2014. gada 23. decembra noteikumu Nr. 805 „Noteikumi par prognozējamas invaliditātes, invaliditātes un darbspēju zaudējuma noteikšanas kritērijiem, termiņiem un kārtību" (turpmāk – noteikumi Nr. 805) 18.2. apakšpunktu. Tā kā pieteicējs bija cietis nelaimes gadījumā darbā, Komisijai bija jānosaka darbspēju zaudējums saskaņā ar noteikumu Nr. 805 18.4. apakšpunktu.
[3.5] Pieteicēja faktiskais darbspēju zaudējums būtiski pārsniedz 40 %, kas pieteicējam noteikts atsevišķi kā par arodslimību, tā par darba traumas rezultātā gūto darbspēju zaudējumu. Pieteicēja ieskatā tas sasniedz vismaz 60 % un atbilst 2. invaliditātes grupai.

[4] Paskaidrojumā tiesai Komisija norāda, ka prasību neatzīst un uzskata par nepamatotu, pamatojoties uz turpmāk minēto. Iepazīstoties ar medicīnisko anamnēzi, veselības traucējumu novērtējumu, fizikālās izmeklēšanas datiem un funkcionālo spēju novērtējumu, kā arī veicot atkārtotu

ekspertīzi, Komisija secināja, ka pieteicējam ir saglabājies kustību ierobežojums un sāpes kreisās gūžas locītavā, kas atbilst mēreni izteiktiem funkcionēšanas ierobežojumiem. Mēreni veselības traucējumi pieteicējam noteikti arīdzan saistībā ar arodslimību. Tādēļ, pamatojoties uz iepriekš minēto, pieteicējam ir nosakāma 3. invaliditātes grupa un vispārējās darbspējas zaudējums 40 % apmērā.

[5] Tiesas sēdē pieteicējs uzturēja prasījumu, bet Komisijas pārstāvji to neatzina.

[6] Pieteicējs tiesas sēdē paskaidroja, ka viņa veselības stāvoklis kopš 2. invaliditātes grupas noteikšanas pēc rehabilitācijas kursiem bija uzlabojies, tomēr tikai īslaicīgi.

[7] Komisijas pārstāvji tiesas sēdē paskaidroja, ka Lēmumā ieviesusies pārrakstīšanās kļūda, tiesību normu uzskaitījumā norādot noteikumu Nr. 805 18.2. apakšpunktu un 19. punktu. Pareizi būtu bijis jānorāda noteikumu Nr. 805 18.4. un 19.2. apakšpunkts. Komisijas pārstāvji norādīja, ka konkrētajā ekspertīzē tika ņemta vērā tieši nelaimes gadījuma darbā ietekme uz pieteicēja funkcionēšanas ierobežojumiem, un to ir jānorobežo no citiem invaliditātes cēloņiem. Komisijas pārstāvji, atbildot uz tiesas jautājumiem, arī atzina, ka Lēmums un ekspertīzes akts tekstuāli nesatur slēdzienu par to, ka pieteicēja veselības stāvoklis kopš 2. invaliditātes grupas noteikšanas ir uzlabojies un traumu sekas mazinājušās, taču tas ir saprotams no Lēmuma kopumā.

Motīvu daļa

[8] Noklausoties lietas dalībnieku paskaidrojumus, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, tiesa secina, ka pieteikums ir apmierināms.

[9] Konkrētajā lietā tiesai ir jānoskaidro, vai pieteicējam konstatētie funkcionēšanas ierobežojumi ir pamatoti novērtēti kā mēreni izteikti un atbilstoši 3. invaliditātes grupai. Šajā sakarā tiesai ir jāpārliecinās, vai Komisija, izdodot Lēmumu, ir ievērojusi materiālās un procesuālās tiesību normas. Tiesas kontrole šajā gadījumā aptver arī to, vai Komisija, izmantojot novērtējuma brīvību pieteicēja funkcionēšanas ierobežojuma pakāpes un darbspēju zaudējuma noteikšanā, nav balstījusies uz kļūdaini konstatētiem faktiskajiem apstākļiem vai nesatur pēc būtības acīmredzamas novērtējuma kļūdas.

[10] Invaliditātes legāldefinīcija ietverta Invaliditātes likumā. Tā noteic, ka invaliditāte ir ilgstošs vai nepārejošs ļoti smagas, smagas vai mērenas pakāpes funkcionēšanas ierobežojums, kas ietekmē personas garīgās vai fiziskās spējas, darbspējas, pašaprūpi un iekļaušanos sabiedrībā (minētā likuma 5. panta pirmā daļa).

Tātad, lai personai konstatētu invaliditāti, nepieciešams noskaidrot: 1) vai personai ir ļoti smagas, smagas vai mērenas pakāpes funkcionēšanas ierobežojums; 2) vai šis ierobežojums ir ilgstošs vai nepārejošs; 3) vai un kā šis funkcionēšanas ierobežojums ietekmē personas garīgās vai fiziskās spējas, darbspējas, pašaprūpi un iekļaušanos sabiedrībā.

Invaliditātes un darbspēju zaudējuma noteikšanas kritērijus nosaka noteikumi Nr. 805.

[11] Lai konstatētu Lēmuma pamatotību, nosakot pieteicējam 3. invaliditātes grupu, ir būtiski ņemt vērā attiecībā uz pieteicēju arī iepriekš pieņemtos lēmumus. Tiesa konstatē turpmāk minētos faktiskos apstākļus.

[11.1] Pieteicējam sakarā ar konstatētu arodslimību – mugurkaulāja kakla un jostas daļas saslimšanu ar paasinājumiem – 2010. gada 1. novembrī bija noteikta 3. invaliditātes grupa un darbspēju zaudējums 30 % apmērā, turpmāk arī 40 % apmērā (2012. gada 25. oktobrī, 2014. gada 20. oktobrī un 2016. gada 16. novembrī) (*lietas 11.?13. lapa*).

[11.2] Pieteicējam sakarā ar nelaimes gadījumu darbā 2015. gada 17. jūlijā tika noteikta 2. invaliditātes grupa līdz 2016. gada 17. jūnijam un darbspēju zaudējums 60 % apmērā (*lietas 17. lapa*).

[12] Saskaņā ar noteikumu Nr. 805 19. punktu, ja invaliditāte vai darbspēju zaudējums ir noteikts personai pēc 18 gadu vecuma, lēmumā tiek norādīts invaliditātes cēlonis – „slimība". Šis pats punkts nosaka arī izņēmumus, proti, piemēram, lēmumā kā invaliditātes cēloni norādot nelaimes gadījumu darbā – pamatojoties uz aktu, kas izdots saskaņā ar normatīvajiem aktiem par nelaimes gadījumu darbā izmeklēšanas un uzskaites kārtību (19.2. apakšpunkts) vai arodslimību – pamatojoties uz valsts sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Paula Stradiņa Klīniskā universitātes slimnīca" Aroda un radiācijas medicīnas centra ārstu komisijas atzinumu (19.3. apakšpunkts).

No Komisijas paustās nostājas tiesa saprot, ka Komisija strikti nodala gadījumus, kad iespējamais invaliditātes cēlonis var būt slimība, no citiem cēloņiem, piemēram, arodslimības vai nelaimes gadījuma darbā. No Komisijas paustās nostājas tiesai ir saprotams, ka tas tā ir bijis arī izskatāmajā gadījumā, proti, Komisija ir vērtējusi pieteicēja funkcionēšanas ierobežojumus tikai saistībā ar ceļu satiksmes negadījumā gūto traumu, nevis kopsakarā ar visiem pārējiem kopējo personas veselības stāvokli ietekmējošiem faktoriem.

[13] Tiesa uzskata, ka šāda pieeja nav pareiza. Personas interese, vēršoties Komisijā, neaprobežojas vienīgi ar vēlmi gūt Komisijas vērtējumu kā tādu par viņas funkcionēšanas ierobežojuma pakāpi, personas interese pamatā ir turpmāk gūt sociālās aizsardzības labumu gadījumā, ja tam atbilst viņai konstatētā funkcionēšanas ierobežojuma pakāpe. Situācijā, kad personai funkcionēšanas ierobežojums vienlaikus var būt saistāms gan ar slimību vai vairāku faktoru izraisītiem veselības traucējumiem, gan vienlaikus ar kādu no īpašajiem invaliditātes cēloņiem, Komisija nav ierobežota savā rīcībā sniegt personas funkcionēšanas spēju ierobežojuma pakāpes izvērtējumu gan atsevišķi saistībā ar konkrēto cēloni, piemēram, arodslimību, gan arī vienlaikus saistībā ar vispārējo veselības stāvokli, ņemot vērā visus traucējumus, kas konkrētajā brīdī ierobežo personas funkcionēšanas spējas. Pretējā gadījumā var veidoties absurda situācija, kā tas tiesas ieskatā arī ir redzams izskatāmajā lietā, kad personai var tikt noteikti konkrētas pakāpes funkcionēšanas ierobežojumi un tiem atbilstoša invaliditātes grupa (atsevišķi arodslimība, atsevišķi nelaimes gadījums darbā), taču personas vispārējā veselības stāvokļa visaptverošs novērtējums, kas, iespējams, atbilstu lielākai pakāpei un augstākai invaliditātes grupai, nemaz netiek veikts.

[14] Turklāt izskatāmajā lietā arī nav saskatāma konsekvence attiecībā uz konkrēto cēloņu izvērtējumu.

Saskaņā ar noteikumu nr. 805 17.2. apakšpunktu ārsts eksperts, veicot invaliditātes vai darbspēju ekspertīzi, novērtē personas veselības traucējumus un to smagumu, kā arī personas funkcionālās spējas un to ierobežojumu atbilstoši šo noteikumu 5. pielikumā minētajiem kritērijiem, bet, ja ekspertīze tiek veikta sakarā ar nelaimes gadījumu darbā vai arodslimību – atbilstoši šo noteikumu 6. pielikumā minētajiem kritērijiem.

Kā tika minēts iepriekš, Komisijas pārstāvji tiesas sēdē norādīja, ka Lēmuma pamatojumā pareizi būtu bijis jānorāda noteikumu Nr. 805 18.4. un 19.2. apakšpunkts. Tas nozīmētu, ka pieteicēja funkcionālo spēju izvērtējums pēc būtības ir ticis veikts tikai saistībā ar nelaimes gadījumu darbā – ceļu

satiksmes negadījumā gūto traumu. Tādā gadījumā tiesas ieskatā būtu bijis jāpiemēro noteikumu Nr. 805 6. pielikumā minētos kritērijus. Taču no 2016. gada 25. novembra ekspertīzes akta Nr. 12-2016-1132 ir redzams, ka pieteicēja veselības traucējumu un funkcionālo spēju novērtējums ir veikts saskaņā ar noteikumu Nr. 805 5. pielikumā minētajiem kritērijiem.

[15] Tiesa uzskata, ka Lēmums ir prettiesisks, jo, pretēji Administratīvā procesa likuma 67. panta otrās daļas 6. punktā noteiktajam, tajā nav ietverts tā pamatojums.

Kā norādīts tiesību doktrīnā, viena no būtiskākajām pamatojuma funkcijām ir panākt, ka administratīvais akts tiek akceptēts, jo ar pamatojuma palīdzību dalībnieks tiek pārliecināts par administratīvā akta pareizību. Tāpēc pamatojumam jāietver atbildes uz būtiskajiem dalībnieku izteiktajiem jautājumiem vai iebildumiem (*skat. Briede J., 67. panta komentārs. Grām.: Administratīvā procesa likuma komentāri. A un B daļa. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2013, 653. lpp.*). Administratīvajā aktā ir jāpamato tas, kas bez pamatojuma nav zināms vai saprotams. Tālab iestādei jāpielāgojas vidēji izglītota adresāta izpratnes līmenim. Administratīvais akts jāraksta tā, lai tas būtu saprotams arī cilvēkam bez speciālām zināšanām (*turpat, 655. lpp.*).

No Lēmuma un atkārtotās ekspertīzes akta izriet tikai tas, ka Komisija ir atzinusi pieteicēja funkcionēšanas ierobežojumus par mēreniem, taču nedz administratīvā akta adresātam, nedz tiesai, kas veic kontroli pār administratīvā akta tiesiskumu, nav radusies skaidrība par to, kā Komisija līdz šādam slēdzienam ir nonākusi.

Tā kā pieteicējam 2015. gada 17. jūlijā bija noteikts darbspēju zaudējums 60 % apmērā un 2. invaliditātes grupa, tad atkārtotajā lēmumā loģiski būtu bijis sagaidīt izvērstu personas funkcionālo ierobežojumu izvērtējumu dinamikā. Ir saprotams, ka, nosakot konkrētu darbspēju zaudējumu un tam atbilstošu invaliditātes grupu uz noteiktu laiku, personai netiek garantēts, ka tās funkcionālo spēju ierobežojuma pakāpe arī turpmāk tiks noteikta tādā pašā apmērā. Vēl jo vairāk, personai ir jāveic viss iespējamais, lai uzlabotu savu veselību un nākotnē šo ierobežojuma pakāpi samazinātu. Tajā pašā laikā personai ir tiesības uz objektīvu izvērtējumu, no kura ir iespējams saprast, vai un kādā veidā viņas veselības stāvoklis ir izmainījies attiecībā uz invaliditātes noteikšanas kritērijiem.

Izskatāmajā gadījumā Lēmums un atkārtotās ekspertīzes akts šādu izvērtējumu nesatur. Attiecībā uz nelaimes gadījumā darbā 2014. gada 17. decembrī gūtajām traumām secināts, ka pieteicējam saglabājas mēreni kustību un gaitas traucējumi un kreisās plaukstas viegli funkciju ierobežojumi. Nedz Lēmumā, nedz atkārtotās ekspertīzes aktā nav vērtēts, kā par mēreniem atzītie veselības traucējumi un atsevišķu funkcionālo spēju, kuru izpilde sagādā ļoti lielas grūtības (ķermeņa stāvokļa maiņa, ķermeņa pozīcijas saglabāšana), novērtējums ietekmējis tādus būtiskus faktorus invaliditātes noteikšanā kā darbspējas, pašaprūpi un iekļaušanos sabiedrībā.

[16] Komisijas Lēmums ir prettiesisks arī tā iemesla dēļ, ka tas ticis pieņemts, Lēmumu pieņēmušajai amatpersonai pārkāpjot savas kompetences robežas.

Saskaņā ar Invaliditātes likuma 9. pantu Komisijas amatpersonu izdotos administratīvos aktus vai faktisko rīcību var apstrīdēt Komisijas vadītājam. Komisijas vadītāja lēmumu var pārsūdzēt tiesā.

No lietas materiāliem redzams, ka, izskatot pieteicēja apstrīdēšanas iesniegumu par sākotnējo lēmumu, galīgo lēmumu administratīvajā procesā iestādē – Lēmumu – parakstījis nevis Komisijas vadītājs, bet Komisijas vecākais ārsts eksperts J. Druvietis.

[17] Ņemot vērā visu iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka Lēmums ir prettiesisks, tādēļ tas ir jāatceļ.

[18] Invaliditātes noteikšanas gadījumā likumdevējs plaši ir lietojis nenoteiktos tiesību jēdzienus, piemēram, „ļoti smagas, smagas vai mērenas pakāpes funkcionēšanas ierobežojums", „ietekmē personas garīgās vai fiziskās spējas, darbspējas, pašaprūpi un iekļaušanos sabiedrībā" (Invaliditātes likuma 5. panta pirmā daļa), „novērtē personas veselības traucējumus un to smagumu" (noteikumu Nr. 805 17.2. apakšpunkts) u.tml. Tā kā tiesību normās ietverto nenoteikto tiesību jēdziena piepildīšana ar saturu invaliditātes noteikšanā prasa speciālas zināšanas medicīnā, jāatzīst, ka invaliditātes noteikšanā Komisijai pastāv novērtējuma brīvība. Tas nozīmē, ka tiesa nevar iestāties Komisijas vietā un konstatēt, kāda invaliditātes grupa ir nosakāma. Izņēmums var būt vienīgi atsevišķi acīmredzami gadījumi. Uz lietā izskatāmo situāciju šāds izņēmuma gadījums nav attiecināms.

[19] Ievērojot minēto, Komisijai ir uzliekams par pienākumu atkārtoti izskatīt pieteicēja invaliditātes lietas materiālus un izdot jaunu administratīvu aktu par invaliditātes noteikšanu pieteicējam ar 2016. gada 18. jūniju.

Apkopojot iepriekš konstatēto, tiesa norāda, ka Komisijai, atkārtoti izskatot pieteicēja invaliditātes lietas materiālus un izdodot jaunu administratīvu aktu par invaliditātes noteikšanu pieteicējam, ir jāņem vērā turpmāk minētie apstākļi.

[19.1] Komisijai ir jāveic pieteicēja funkcionēšanas ierobežojumu izvērtējums gan saistībā tikai ar nelaimes gadījuma darbā izraisītajiem cēloņiem, gan arī atsevišķi jāveic visu pieteicēja funkcionēšanas ierobežojumu izvērtējums kopumā. Līdz ar to Komisijas vadītājs ir tiesīgs izdot vai nu divus atsevišķus administratīvus aktus, vai arī novērtējumu rezultātā izdarītos secinājumus atsevišķi ietvert vienā administratīvajā aktā.

[19.2] Nav šaubu par to, ka atbilstoši Komisijas iekšējo darba pienākumu sadalei attiecīgā administratīvā akta projektu sagatavo noteikta Komisijas struktūrvienība. Taču iestādē noslēdzošo lēmumu pieņem, tātad, to paraksta iestādes vadītājs. Tas nepārprotami izriet no Invaliditātes likuma 9. panta. Tādējādi Komisijas lēmums, ar kuru noslēdzas administratīvais process iestādē, ir jāparaksta Komisijas vadītājam.

[19.3] Komisijas lēmumam ir jābūt pamatotam. Tas nozīmē, ka no lēmuma satura arī personai, kurai nav speciālu zināšanu medicīnā, ir jāsaprot, kā Komisija, izmantojot tai piešķirto novērtējuma brīvību, ir nonākusi pie secinājuma par personas konkrēto funkcionēšanas ierobežojumu pakāpi. Tādēļ lēmumā saprotamā un pārskatāmā veidā ir jāatspoguļo funkcionēšanas ierobežojumu ietekmes novērtējums atsevišķi uz personas fiziskajām vai garīgajām spējām, darbspējām, pašaprūpi un iekļaušanos sabiedrībā. Gala secinājumam par noteiktas pakāpes funkcionēšanas ierobežojumu un attiecīgas invaliditātes grupas noteikšanu jābūt balstītam tieši uz visu iepriekš minēto aspektu kopējas mijiedarbības izvērtējumu. Turklāt, ņemot vērā, ka pieteicējam funkcionēšanas ierobežojumu izvērtējums tiek veikts atkārtoti, tas jāizdara dinamikā, tas nozīmē, ņemot vērā funkcionēšanas ierobežojumu attīstību un izmaiņas attiecīgajā laika periodā.

[20] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 126. panta pirmo daļu, ja pieteikums pilnībā vai daļēji apmierināts, tiesa piespriež no atbildētāja par labu pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu. Saskaņā ar Ministru kabineta 2013. gada 12. februāra noteikumu Nr. 85 „Kārtība, kādā administratīvajā lietā iemaksā, atmaksā un atlīdzina valsts nodevu un iemaksā un atmaksā drošības naudu" 13. punktu valsts nodevu atlīdzina mēneša laikā pēc tiesas vai tiesneša nolēmuma stāšanās spēkā Administratīvā procesa likuma 126. pantā minētajos gadījumos no tās iestādes budžeta līdzekļiem, kura attiecīgajā administratīvajā lietā bijusi pieaicināta atbildētāja pusē.

Līdz ar to samaksātā valsts nodeva ir piespriežama no Latvijas Republikas un tā jāatlīdzina no Komisijas budžeta līdzekļiem.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126. panta pirmo daļu, 253. panta pirmo un sesto daļu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

apmierināt /pers. A/ pieteikumu.

Atcelt Veselības un darbspēju ekspertīzes ārstu valsts komisijas Lēmumu apstrīdēšanas un kontroles nodaļas 2016. gada 25. novembra lēmumu Nr. 12-2016-1132 ar tā pieņemšanas dienu.

Uzlikt par pienākumu Veselības un darbspēju ekspertīzes ārstu valsts komisijai divu mēnešu laikā no sprieduma spēkā stāšanās dienas izdot administratīvo aktu par invaliditātes noteikšanu /pers. A/ ar 2016. gada 18. jūniju, ņemot vērā spriedumā konstatētos faktus un juridiskos apsvērumus.

Piespriest no atbildētājas Latvijas Republikas par labu /pers. A/ valsts nodevu 28,46 *euro* apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnesis R. Dončenko